

чистої енергії любові. Дівчинка, психічно травмована під час наглої смерті матері, замість того, щоб здобути від позитивного стресу дар мови (як того чекає глядач), помирає від крововиливу в мозок. Фактично, жінка помирає від щастя.

Картина приваблює тим, що не містить звичної естетизації насильства, яке постає тут без різноманіття масок, а отже, проглядає його основна функція — осквернити у Всесвіті храм миру, а в сім'ї — храм любові. Характерно, що, налагодивши стосунки з

дружиною, Штрелов знищує свій тренувальний майданчик, прагне відмовитися від військових звичок.

Філігранні акторські роботи надають подіям особливої переконливості.

«Леа» — фільм «важкий», але «Після п'ятої в пралісі» — знову комедія про стосунки «батьки — діти». Загалом же, й «Леа», й усі інші стрічки продемонстрували розвиток давньої німецької традиції «камерного кіно» з її сильними операторськими роботами, натякнули на деякі рефлексії сучасного суспільства.

З 23 вересня по 23 жовтня в рамках культурної програми Франкфуртської книжкової виставки в Національному університеті «Кієво-Могилянська Академія» і в Будинку кіно знову будуть демонструватися німецькі фільми, цього разу екранізації літературних творів. В програмі фільми: «Брігітта» (1994) за новелою Адальберта Штіфтера, режисер Дагмар Кньопфель; «Юстиція» (1993) за романом Фрідріха Дюрренматта, режисер Ганс В. Гайссендюрфер (фільм було номіновано на здобуття «Оскара»); «Лілі Марлен» (1980) режисер Райнер Вернер Фасбіндер, за автобіографічною повістю Лейли Андерсенс.

Анімація популярна серед юних



Нині мало професіоналів займається анімаційним кіно, ще менше — аматорів. Ось чому так важливо кожному з них мати змогу хоча б раз на рік поспілкуватися з представниками інших студій, обмінятися досвідом, вшанувати найкращих.

Святу справу робить МФ «Відродження», фінансуючи одне з таких необхідних свят — Міжнародний дитячий фестиваль анімаційного кіно «Крок-IV». Організували його Асоціація діячів кіноосвіти України Залізничного району, дитяча анімаційна студія «Крок», інформаційна студія «Крок», інформаційно-просвітницький центр «Вісник єдності» респуб-

ліканського планетарію, Національний центр естетичного виховання дітей та молоді Міністерства освіти України.

До Києва прибули більше ста юних аніматорів із двадцяти дитячих мультстудій з України, Прибалтики, Білорусії, Росії, країн Кавказу.

Дитяча душа більш захоплена, ніж доросла, але й більш вразлива. Вона глибше переймається болем нашого світу. І тому на фестивалі було менше суто розважальних стрічок, а більше позначених вразливим нервом і бажанням допомогти в біді, дитячим розпачем перед війною, болем і горем. Серед таких творів «Нехай світить сонце» (м.Ізмаїл), «Давно-давно» (студія «Веснянка», Дніпропетровськ), «Легенда Криму», «Мрійники» (студія «Посмішка», Сімферополь), «Хлопчик-дівчатка» (студія «Ракурс», Єкатеринбург, Росія).

Іноді глибина проникнення в матеріал та досконала літературна основа хвилинних мультків (а сценарії теж писали діти) просто вражала.

Автори «Водяного зайця» — дивного звіра, який чистить річку від сміття (студія «Перспектива», м.Ярославль, Росія) були наймолодшими. Маленький диктор за кадром плутає слова, затинається від хвилювання і тому смикання зображення вже не сприймається за дефект: і «Водяний заєць», і засмічена ріка теж хвилюються!

«Чому біль живе всередині людини?» запитують юні мультиплікатори з кіноцентру «Веснянка» (м.Дніпропетровськ, Україна), намагаючись зобразити біль, який може переходити від однієї людини до іншої, загрожуючи всім.

Тож побажаємо юним аніматорам не лише успіхів, а й душевності в творчості, бо «аніма» — то латиною душа.

Володимир Сердюк.

Зустріч з аніматором

Кіноклуб НаУКМА популярний серед студентської молоді Києва. Час від часу тут проводяться зустрічі з українськими режисерами. Гостями кіноклубу були Юрій Ілленко, Михайло Ілленко, Ролан Сергієнко, Аркадій Микульський. Цей ряд поповнив ще один відомий український кінематографіст. Пропонуємо враження від зустрічі одного із членів кіноклубу.

«6 червня 1998 року у кінок-

лубі НаУКМА відбулася зустріч з аніматором Володимиром Гончаровим, який представив свої роботи: «Чумацький шлях», «Кам'яний вік», «Правда крупним планом», «Страсті-мордасті» та ін. Режисер розповів про створення фільмів, а також про їхню подальшу долю.

Скажімо, авангардний фільм «Правда крупним планом» (1988), що виник на першій перебудовній хвилі, за свої радикальні

політичні маніфестації (зокрема, оголене жіноче тіло — річ, нечувано крамольна на той час) «удостоївся» арешту від московської цензури; щоб визволити «Правду», довелося її викрасти. Збірка мініатюр у дусі чорного гумору «Страсті-мордасті» (1990) — спільна робота кількох аніматорів. Гончарову належить епізод «Втеча». Тут виникли проблеми іншого характеру: важко було підтримувати здоровий, а головне, естетичний вигляд головного героя, такого дефіцитного на той час шматка м'яса».

«Джерела з минулого»

Сергій Іванов, відомий кіноактор, виступив у новій несподіваній ролі, започаткувавши довгостроковий проект — телевізійний серіал, присвячений історії України «Джерела з минулого». Це мають бути документально-художні версії з історії архітектурних пам'яток

України XI — XVIII століть за участі українських науковців. Серед перших об'єктів уваги — Острозький замок, Уманська Софіївка, пам'ятки Чигирини та Запорізької Січі. Легенди та фрагменти з історії пам'яток матеріалізуються в ігрові мікросюжети із задіянням акторів —

місцевих, столичних та, можливо, зарубіжних. Серед них і сам автор проекту.

Проект знайшов підтримку в різних мистецьких і бізнесових колах, зокрема всесвітньовідомої комп'ютерної фірми IBM, яка надає технічне забезпечення. Серіал створюватиметься за новітніми технологіями.

Надія Мірошниченко.

КІНО
ТЕАТР

Мистецька хроніка